

COMUNICACIÓ GIRONA - 25 març 2012 3.00 h

MONTSERRAT MINOBIS PERIODISTA

1

“Els partits no em volien a la direcció de Catalunya Ràdio”

- “Vaig aprendre a estimar la ràdio i l'ofici de periodista”
- “Plego amb uns nivells d'audiència espectaculars”

JOSEP LOSADA.

DE LOCUTORA A DIRECTORA

Motserrat Minobis i Puntunet (Figueres, 1942). Filla d'una coneguda família d'arrels cristianes de la capital empordanesa. Amb estudis de filosofia i lletres i periodisme, de molt jove va començar a treballar de locutora a l'emissora local Ràdio Popular de Figueres, va passar per Ràdio Espanya de Barcelona, Ràdio Peninsular i Ràdio 4. També va ser degana del Col·legi de Periodistes de Catalunya entre el 2001 i el 2004 i entre el 2004 i el 2005 va dirigir Catalunya Ràdio. El

1996 va rebre la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya. Militant feminista, ha estat presidenta de l'Associació de Dones Periodistes de Catalunya i de la Xarxa Europea de Dones Periodistes i membre de la Xarxa Internacional amb Visió de Gènere.

NARCÍS GENÍS - GIRONA

La trobada amb Montserrat Minobis la tenim a la seu del Col·legi de Periodistes de Catalunya. Busquem un espai per poder mantenir la conversa tranquil·lament i ens instal·lem al despatx del degà, una sala que coneix prou bé de l'etapa en què va ser degana dels periodistes catalans. Parlem de l'Empordà i de Figueres, dels anys joves en què va descobrir la ràdio. En aquella emissora de l'Empordà també van iniciar la seva aventura periodística Carles Sánchez-Costa, Jaume Guillament, Just Casero, Jordi Negre, Alfons Quintà...

Va fer sentir per primera vegada la seva veu radiofònica a Ràdio Popular de Figueres, on va coincidir amb una colla de joves que després es van dedicar al món de la comunicació. Aquella ràdio figuerenca va ser una escola de periodistes?

Potser sí que va ser una escola de periodistes, un punt de trobada de futurs periodistes. Van ser uns inicis espectaculars. No només els meus, sinó els de molta altra gent.

Una es fa periodista i després al cap dels anys el més difícil es deixar d'exercir el nostre l'ofici

Va venir personalment un conseller d'ERC a esmenar-me la plana mentre jo dirigia l'emissora

La meva etapa de degana al Col·legi de Periodistes de Catalunya era més participativa i descentralitzada

En els anys seixanta i setanta, feien emissions en català?

Fèiem emissions en català en una emissora que era de la Cadena de Ondas Populares Españolas (COPE), però aleshores depeníem del bisbat de Girona.

En una emissora de la COPE es va utilitzar el català abans que a Ràdio Olot o Catalunya Ràdio?

Potser no abans que a Ràdio Olot. Ràdio Popular de Figueres va ser una de les emissores pioneres en l'ús del català. Vam obrir el camí a la llengua catalana a la ràdio; hi fèiem practicament tota la programació, encara que alternant-ho amb el castellà. Després vindria Ràdio 4 i el 1982 va sorgir la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. La resta gairebé van desaparèixer per la potència de la ràdio i televisió nacional de Catalunya. Cosa que, en certa manera, era lògica.

Van ser anys d'aprenentatge?

Vaig aprendre a estimar la ràdio i l'ofici de periodista. En un primer moment no pensava fer de periodista. Vaig començar com a locutora, però després, a Barcelona, vaig començar a col·laborar en premsa escrita, en diferents revistes i també a la *Hoja del lunes*.

Una jove locutora de ràdio procedent d'una família conservadora de Figueres fa el salt a cap a Barcelona i es fa militant d'Unió Democràtica.

És veritat que vaig militar a Unió Democràtica de Catalunya. Home, però això de conservadors! A casa mai ens van inculcar cap pensament franquista, al contrari. Per la vinculació que teníem amb Montserrat –el meu germà era monjo del monestir– rebíem molta informació que venia de l'exili. Érem una família cristiana, però més aviat progressista.

Com hi va anar a parar, a Unió Democràtica?

Hi vaig anar a petar perquè el meu germà hi tenia contactes per la seva vinculació montserratina. I quan jo vaig voler fer política em va dir que potser primer provés a UDC. La Unió Democràtica de Catalunya d'aquella època no té res a veure amb la de Duran i Lleida!

El seu salt és espectacular. Va d'Unió a Iniciativa Verds?

Sí, però abans vaig passar per Nacionalistes d'Esquerra; vaig ser del grup fundador. Vaig anar d'una dreta nacionalista i independentista –malgrat que Duran i Lleida digui que no– a l'esquerra. Quan Nacionalistes d'Esquerra es va trencar vaig optar per Iniciativa per Catalunya. No hi he militat mai, però m'hi sento més identificada que amb qualsevol altre partit. Quan vaig estar a Catalunya Ràdio em van titllar de socialista. Són aquelles etiquetes que et pengen i que has d'aguantar encara que no vulguis.

A Unió són independentistes?

Per les arrels i la tradició d'Unió Democràtica de Catalunya, crec que, en el context actual, la gent que hi havia abans al davant del partit avui apostaria clarament per la independència i no per l'autonomia.

També ha estat molt combativa en els moviments socials.

Vaig estar molt propera al **Grup Sant Jordi**, d'arrels cristianes, molt progressista i catalanista, que durant la clandestinitat defensava bàsicament els drets humans, però també la projecció de Catalunya com a nació.

I el moviment feminista?

La meua entrada al moviment feminista coincideix amb el pas per la universitat. A començament dels setanta m'havia matriculat a filosofia i lletres i allà amb Dolors Calvet i el PSUC es va començar a gestar el moviment a partir de la recuperació d'una associació de dones universitàries. Totes vam confluïr en una plataforma feminista que després va propiciar les primeres Jornades de la Dona Catalana. La primera gran campanya es va fer en favor del divorci, després va venir la de l'avortament. I d'aquesta manera vam aconseguir crear un moviment feminista que es va anar disgregant i formant diferents grups, alguns dels quals encara existeixen.

Professionalment a Barcelona va continuar lligada al món de la ràdio?

La meva primera feina va ser a l'editorial Nova Terra. Després vaig començar a fer alguna cosa a Ràdio Espanya i durant un temps combinava l'editorial, la ràdio i els estudis. Després vaig treballar a Ràdio Peninsular. El 1976 va començar a emetre Ràdio 4 i Enric Frigola em va venir a buscar.

La major part de la seva carrera passa per Ràdio 4?

Sí. Hi vaig fer el primer programa radiofònic especialitzat en temes relacionats amb l'ecologia. També vaig fer-hi programes sobre ciència i la primera ràdio participativa, donant veu als alcaldes democràtics, als moviments veïnals, als grups de dones. Va ser una experiència extraordinària. És quan em vaig començar a sentir periodista.

Va ser la seva millor etapa professional?

I també la més llarga. Però no només feia ràdio, també vaig començar a col·laborar en mitjans escrits com ara el diari *Avui* o les revistes *Canigó*, *Hora Nova*, *Avenç* i *Oriflama*.

I al cap dels anys degana del Col·legi de Periodistes de Catalunya (2001-2004).

Sempre em vaig sentir molt vinculada al Col·legi de Periodistes. Vaig treballar amb Montserrat Roig i l'Associació de Dones Periodistes per participar en una candidatura, però no va ser fins anys després, quan ja m'havia prejubilat, que em vaig decidir, perquè creia que el Col·legi necessitava una empenta; hi vaig encapçalar una candidatura que va aconseguir un ampli suport. En la meva etapa vam treballar molt, vam fer un llibre blanc de la professió a Catalunya, una radiografia de la professió i vam aconseguir establir llaços i relacions amb altres institucions, com ara el CAC, el TSJC i amb els altres col·legis professionals. En molts aspectes, vam fer passes endavant que han tingut continuïtat. Era una etapa més participativa, descentralitzada i amb molta presència de les demarcacions.

Arriba a la prejubilació però continua molt vinculada a la professió.

Prejubilar-se als 58 anys no significa trencar-ho tot. El nostre és un ofici que no es pot deixar mai. Una es fa periodista i després el difícil és deixar de ser periodista.

Per això accepta un nou repte i agafa la direcció de Catalunya Ràdio el 2004?

Em va fer molta il·lusió que m'ho demanessin, tot i que era plenament conscient que no era la primera sinó l'última de la llista entre totes les opcions. Jo, que havia lluitat per tenir uns mitjans públics nacionals de Catalunya, tenia l'espina clavada perquè mai no vaig poder treballar a Catalunya Ràdio, tot i les promeses que havia tingut. Sempre havia pensat que feia por als directors de l'època.

Quins directors?

No dic noms.

I un cop assumeix la direcció, les coses es veuen diferent?

Un cop accepto la direcció, entro a Catalunya Ràdio tota sola, confiant en els grans professionals de la casa per tal de formar el meu propi equip. Potser aquí em vaig equivocar, perquè necessites tenir el teu equip, encara que comptava amb Enric Frígola. Potser hi hauria pogut portar algú més. Vaig entrar amb il·lusió; crec que els retocs que vam fer en la programació van ser bons.

Hi va incorporar dones?

En els programes dels horaris de màxima audiència pràcticament no hi havia presència femenina i crec que el meu ofici de periodista i de radiofonista donava un bagatge clar per veure quines eren les deficiències en la programació de Catalunya Radio. Vaig topiar amb molts obstacles, però tot i així estic satisfeta de les programacions que vam aconseguir. Vam potenciar Catalunya Música com no s'havia fet mai i vam intentar canviar l'estructura de Catalunya Cultura, però aquí ens vam enfonsar perquè no hi va haver mitjans econòmics per fer el que preteníem. Si ens hagessin donat diners i temps ho hauríem aconseguit. No vaig tenir ni diners, ni temps i al damunt una vaga de pràcticament tres

mesos, en què se sol·licitava l'equiparació de sous amb els treballadors de TV3. Ara amb la crisi hem vist com es rebaixa el sou a tothom i no passa res.

La vaga va significar la seva dimissió com a directora?

La vaga no exigia la meva dimissió. Hi ha més coses. Sóc conscient que no era la persona que els partits polítics que manaven a la Generalitat volien al front de Catalunya Ràdio. Sóc conscient de la pressió que va tenir el director general, amb qui vaig tenir molt bona relació. Sóc conscient que els partits no em volien i no em va quedar més remei que acceptar-ho i dimitir. Però me'n vaig anar deixant uns nivells d'audiència espectaculars. Em sento satisfeta del meu pas per Catalunya Ràdio i de la bona relació que vaig tenir amb tots els professionals.

Amb tothom? I el cas Basté?

Jo no vaig fer fora Jordi Basté. Va ser ell, que va marxar. Li vaig proposar d'avançar mitja hora el seu programa i no ho va acceptar. No ho va entendre de cap de les maneres. Crec que ja tenia una oferta damunt la taula, perquè no és excusa suficient per marxar que s'avanci mitja hora un programa.

I el cas de Toni Clapés?

A mi em va jurar i perjurar que no se n'aniria quan estàvem preparant la programació de la temporada i al cap de quinze dies em diu que no segueix. Tampoc el vaig fer fora. Se'n va anar perquè segurament tenia una oferta millor que la que li podia oferir Catalunya Ràdio i no li vaig abaixar el sou. Preferiria no parlar-ne, d'aquests casos, ni focalitzar la crisi en ells.

Aleshores com va anar la crisi a Catalunya Ràdio?

El que va motivar la meva sortida de Catalunya Ràdio és que jo no era sant de la devoció dels partits del govern, ni de l'oposició, perquè l'oposició –que aleshores era CiU– em va muntar manifestacions davant de la ràdio. Un conseller d'ERC, Josep Bargalló, va venir a

l'emissora a parlar amb el comitè d'empresa. Com pot ser que vingui un conseller a esmenar-te la plana a casa teva? Ho vaig trobar increïble, de jutjat de guàrdia.

Però no es retira i continua treballant en diferents projectes.

Continuo vinculada al moviment de dones periodistes i a la Xarxa Internacional de Periodistes amb Visió de Gènere i és a partir d'aquí que m'integro en l'agència de notícies amb visió de gènere que és la Independent.